

napsala
Petra Svoboda

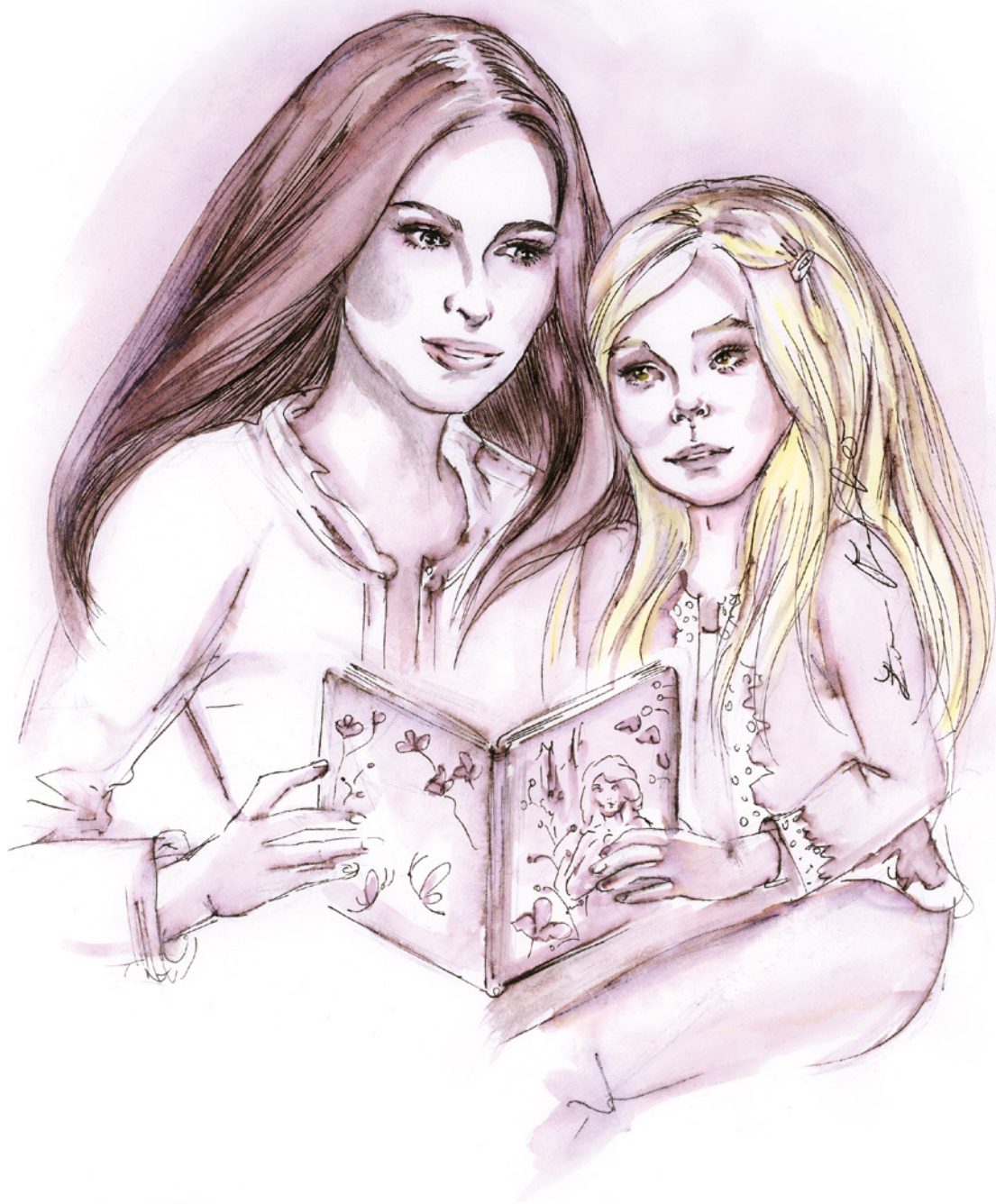

ilustrovala
Zuzana Osako

STŘEVÍČEK ŠKRPAČEK

Pro Ráchel, moji věčnou lásku

napsala
Petra Svoboda

ilustrovala
Zuzana Osako

STŘEVÍČEK ŠKRPALEK

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Hlavní mediální partner

Petra Svoboda

STŘEVÍČEK ŠKRPÁLEK

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6652. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Foto na obálce Monika Navrátilová
Počet stran 104
Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a. s., 2017
Cover Illustration © Zuzana Osako

ISBN 978-80-271-9884-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-9883-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-0453-6 (print)

OBSAH

Jak to začalo... ..	7
1. Jak šel Škrpálek do lesa	13
2. Škrpálek na výlovu rybníka	20
3. Jak šel Škrpálek s Ráchelkou na ples	30
4. Škrpálek na benátském karnevalu	41
5. Jak jel Škrpálek na hory	52
6. Ráchelka a škrpálky u moře	60
7. Jak Škrpálek s Ráchelkou byli na atletických závodech	69
8. Škrpálek na letním táboře	81
9. Jak šla Ráchel do tajemného hradu	89
10. Odhalení Škrpálkova tajemství	97

JAK TO ZAČALO...

Ráchel je výjimečná šestiletá holčička. Bydlí na Vinohradech ve stověžaté Praze a začíná chodit do školy, kde už si stačila najít pár kamarádek. Často jezdí také k babičkám a na výlety. Protože ale nemá sourozence, stále vymýšlí lumpárny a často je jí líto, že si nemá s kým zazlobit. Zatím ovšem netuší, že už brzy přijde chvíle, kdy se to zásadně změní.

Babiččina půda byla vždycky zakázaným místem. Čím starší ale Ráchel byla, tím víc ji zajímaly důvody všech zákazů, a hlavně všechny zavřené dveře. Babiččino vysvětlení, že je to na půdě, kde se válí spousta starého harampádí, nebezpečné, tu malou zvědavou holčičku neodradily.

A tak jednoho sychravého dne, kdy za okny burácel vítr a větve stromů bouchaly rozzlobeně do oken – jako by se chtěly domáhat vstupu a schovat se před

kvílející meluzínou –, vrzla ta stará klika u zakázaných dveří...

Ráchel potichu, opatrnými krůčky, které na zaprášené podlaze nechávaly otisky bot, vstoupila na půdu. Její oči ale neviděly harampádí. Viděly hromadu starých vzpomínek, dobrodružství a tajemství čekajících na svá odhalení.

„Celé to tu prozkoumám,“ pomyslela si a vrhla se otevírat papírové krabice. Byla v nich spousta fotografií prababičky Anny. Tahle prababička hrála divadlo, učila se francouzsky a na všech více než sto let starých školních fotkách byla obutá do vysokých kožených šněrovacích botek, které Ráchel hned zaujaly. Prababička měla dobrotivý výraz, který se vůbec nepodobal výrazu jejího pozdějšího manžela, přísného despoty pradědečka Františka, který nejradši hrál na trubku.

Jak jsi byla krásná a smutná, prababičko. Škoda že jsem tě nepoznala, zamyslela se Ráchel. V tu chvíli se ale ozval zezdola babiččin hlas. Babička ji volala dolů k večeři. Ráchel se lekla, vymrštila se jako střela a už byla u dveří, když najednou zůstala v úžasu stát s očima jako dvě vylité studánky. Stopy na zaprášené podlaze jako by se samy přesunuly! Vypadalo to, jako by někdo právě šel k oknu, přímo ke staré kožené

tašce. Tam ale Ráchel vůbec nebyla. Hned ji napadlo, že musí jít o nějaké kouzlo, které viděla v pohádkách, a toužila ho poznat na vlastní kůži. Teď se ale bála. Problesklo jí hlavou: Mám tam jít, nebo utéct?

V tu chvíli měla pocit, že se kolem tašky vznáší obláček zlatého prachu, a nad strachem zvítězila ohromná zvědavost, co v té tašce může být!?

Ráchel lehce foukla do zlatavého obláčku vznášejícího se nad odřenou koženicí a s vypětím všech sil rozepnula poškozený zip... A pak je uviděla... Jejím tělem projelo zklamání. Boty. Boty!? Vždyť se jim ani nedalo říkat boty. Byly to spíš staré, odřené a děravé škrpály.

Ráchel jednu malou botku zvedla, aby si ji prohlédla, ale byla tak zklamaná, že škrpálek zase hodila zpátky do tašky a utíkala se navečeřet.

Babičce bylo dávno jasné, že Ráchel byla na půdě.

„Tak co jsi tam našla?“ zeptala se.

Ráchel hned zajímalo, proč babička skladuje takové malé kožené škrpály, které jsou přece dávno k ničemu a na půdě jenom zbytečně zabírají místo.

„To je tak,“ řekla babička. „Když tvoje prababička Anna byla malá, vytrhla se mamince při nakupování z ruky a vběhla pod nákladní auto, které jí ošklivě poškodilo prstíčky na nohou. Doktoři tvrdili, že už se nenaučí normálně chodit, a vypadalo to na kulhání. Pak ale místní švec Goldberg Aničce ušil právě ty botičky, co jsi našla, a ona zázračně začala zase normálně chodit. Prababička mě tak zapřísahala, abychom ty škrpálky nevyhazovali a opatrovali je,“ zašeptala babička.

V minutě stála Ráchel znovu nad koženou taškou a vysoukala škrpálky ven. Vypadaly, že jsou přesně na její nožku sotva šestileté holčičky, a tak do nich okamžitě vklouzla. A v tu chvíli se začaly dít věci!

Jako by se boty na jejích nožkách probudily ze spánku. Zašlá, popraskaná kůže se začala sama od sebe na nožkách vlnit a pnout a rázem se potáhla zářící vrstvou. Na Ráchelčiných nožkách se najednou svítily krásné nové střevičky, ty se pak změnily ve vysoké lakované holínky, které samy poskakovaly, až Ráchel málem upadla. Za chvíli, když se unavily, se zase vrátily do původní ošoupané podoby. Ráchel byla celá vyplašená a už si chtěla botky sundat, ale v ten moment se odlepená podrážka na levé botce roztáhla do širokého úsměvu a bota se hlasitě zasmála.

„Ahoj, já jsem střevíček Škrpálek!“ zahlaholila.

Ráchel nevěřícně zírala na mluvící botu, která se jí vrtěla na noze, a navíc mluvila a kulila na ni oči.

„Jak to, že mluvíš!?“ vysoukala ze sebe Ráchelka.

„Jsem kouzelný škrpálek. Před více než sto lety mě ušil švec, který tak toužil po tom, abych pomohl tvé prababičce Aničce znovu normálně chodit, že mi jeho touha vnukla duši a já ožil. Mám ještě pravou botičku Měníčku do páru, aby mi nebylo smutno, ale ta mluví jen nerada, raději si kouzlí svým zlatým práškem a proměňuje nás v boty, jaké jsou zrovna potřeba. Tím, že sis nás po sto letech nazula, jsi nás oživila a můžeme si tak společně užít spoustu dobrodružství,“ zasmál se probuzený škrpál a botička Měníčka s ním.

Na Ráchelčině drobném obličejí se mihl překvapený úsměv, pomyslela si: Konečně mám kamarády, kteří se mnou budou všude, kam půjdu! Kdo by to byl řekl, že je najdu v těch starých botách, které jsem chtěla vyhodit.

Škrpálek jako by vytušil, co jí běží hlavou.

„Moc jsem se ti ze začátku nelíbil, co?“

Ráchelka se začervenala a odpověděla: „Nelíbil. Ale teď už všemu rozumím. Už nikdy nebudu žádné věci posuzovat jen podle toho, jak vypadají navenek.“

DOBRODRUŽSTVÍ PRVNÍ

JAK ŠEL ŠKRPÁLEK DO LESA

Škrpálek a Měníčka se od té doby, co je Ráchel našla, stali jejími nerozlučnými kamarády. S babičkou už o nich ale nemluvila. Vypadalo to, že příběhu o prababičce moc nevěří, a když Ráchel začala o botičkách mluvit, vyhýbala se odpovědím, stejně jako maminka, které vše chtěla říct po telefonu. Ráchel se proto rozhodla, že si tajemství botiček zatím nechá jen pro sebe.

Pár dní po tom, co botky obula na půdě, šla s babičkou do lesa na houby. „Vezmu si ty boty po prababičce,“ hlaholila a babička se zamračila.

„Prosím tě, vždyť jsou děravé a nateče ti do nich. Potřebuješ holínky!“

To ale není žádný problém, pomyslela si hned Ráchel. Utíkala do pokoje a říká: „Škrpálku, musíte se proměnit v holínky, jdeme do lesa.“

„No jasně,“ usmála se Měníčka a během okamžiku se proměnila v lesklou, krásně zelenou holínku.

„Hurááá!“ radovala se Ráchel a hned si holínky obula.
„Půjde s námi i sousedovic Benjamin, bude legrace.“

V lese bylo nejdřív krásně a Ráchel poletovala po mechu i s malým Benjaminem. Hned si všimla, že ten holínky nemá, maminka mu dala plátěné tenis-ky. Ráchel se potichu čertila na babičku, že kvůli ní musí mít nožky zajaté v holínkách. Změnit si je ale nemohla, kdyby si toho Benjamin všiml, její tajemství by bylo v ohrožení a nejspíš by to s ním seklo. Babička opodál sbírala houby a ani si nevšimla, že se stahují tmavě modrá mračna. Stačila chvilka a hrozivě zahřmělo.

„A jéje!“ Babička se otočila na děti a zavelela: „Honem domů, to bude pěkná letní bouřka!“

Byli ale právě hodně hluboko v lese a čekala je dlouhá cesta domů. Benjamin začal naříkat, že ho bolí nožičky, a navíc se mu plátěnky začaly bořit do deštěm smáčené půdy.

Ráchel si ale nevšímala ani babiččina volání, ani Benjaminových nářků. Oči měla jen pro své holínky, které se

vznášely nad mechem a ona se tak na mýtině mihotala jako tančící lesní víla. Byla to náramná legrace, dokud se smějící se botky nezastavily a Ráchel nezjistila, že je v lese sama. Vzdáleně ještě vnímala Benjaminovo brblání, ale ani jeho, ani babičku už neviděla. Stála na plácku uprostřed lesa, do kterého se škvírkou opíralo slunce pomalu mizející pod temnými mraky.

„Ssssss,“ ozvalo se najednou přímo před Ráchel. Hlína na zemi jako by se rozprášila, a když se prach rozplynul, zůstala Ráchel stát jako přikovaná k zemi.

Zmije! Projelo jí hlavou. Stříbrný had se pomalu plazil přes její holínku a Ráchel jen zírala na tu pohybující se klikatou černou čáru na jeho hřbetě. Chtěla se rozběhnout, hada odkopnout a utéct co nejdál, ale Škrpálek jí nedovolil ani se pohnout. Bota stála jako přibitá a Měníčka zašeptala: „Ani se nehni.“

Zmije výhružně zasyčela, asi se hopsající holčičky lekla, odplazila se z holínky a zmizela ve škvíře mezi kameny.

„Rááááachel!“ ozval se najednou babiččin hlas.

To už vyplašená holčička nečekala na nic a rozběhla se ze všech sil za hlasem. Začalo pršet, a když Ráchel babičku doběhla, zjistila, že jí jedna holínka chybí! Tolik se bála a utíkala, co jí síly stačily, že ani nepostřehla, že běží zpola bosa.

Měníčka jen zaúpěla: „Kde je Škrpálek? Ztratily jsme ho.“

V tu chvíli se ale objevila nazlobená babička, která měla o Ráchel strach, a pořádně jí vynadala: „Hledám tě už jakou dobu. Kde jsi byla? A máš jen jednu botu. Kde jsi tu druhou nechala?“

Ráchel jen smutně sklopila oči.

„Nevím, utíkala jsem před hadem, musím se tam vrátit a najít ji,“ zakoktala.

Najednou ale znovu zahřmělo a spustil se opravdový liják. Benjamin spustil naplno, že se bojí, a babička okamžitě rozhodla: „Teď už dávno nemáme v lese co dělat, je to při bouřce nebezpečné. Mohl by do nás uhodit blesk. Není čas hledat tvou botu. Vezmu tě na záda a jdeme.“

Ráchel se rozplakala. Myslela jen na to, co bude se Škrpálkem a že je špatná kamarádka, když ho tam nechá. Babička ji ale nekompromisně vzala do náruče a kamenná mýtina se pomalu ztrácela z dohledu.

„Měničko, co když do Škrpálka vleze ta zmije? Co když se vrátí?“ plakala Ráchel.

„Neboj, on si poradí, zažil už spoustu dobrodružství a věř mi, nikdo nezná cestu domů lépe než tvoje vlastní boty,“ snažila se vtipkovat Měnička, ale v jejím hlase byla stejně slyšet nejistota.

To už ale babička i s uplakaným Benjaminem v mokrých botách a Ráchelkou na zádech vycházela z lesa a za chvíli byli doma a konečně si mohli svléknout promočené oblečení.

Ráchel seděla u stolu a pila teplý čaj. Nedokázala myslet na nic jiného než na Škrpálka, který určitě leží v lese sám a prší na něj. Jak byla ráda, že měla nakonec v lese holínky, které ji ochránily před zmijí. Jak by to asi dopadlo, kdyby si obula třeba sandálky! Brrr, raději nemyslet.

„Měničko, vid', že se Škrpálek vrátí... On mi nikdy neodpustí, že jsem ho v tom lese nechala,“ naříkala Ráchelka a smutně koukala z okna k lesu.

Ráchel doufala, že až přestane pršet, přemluví babičku, aby šly její holínku najít, ale jako naschvál přšelo celou noc a Ráchel nemohla usnout...

Ráno se vzbudila do slunečného rána, a když otevřela dveře od domu, nestačila se divit. Škrpálek ležel před domem na rohožce!

„Škrpálku, jak ses dostal zpátky? Já jsem tak šťastná!“ volala.

„Nebudeš tomu věřit, ale našel mě soused na procházce se psem. A to psisko mě v tlamě doneslo až sem, byla to docela legrace. Ještě že jsem ta holínka a klouzal jsem psovi v zubech, jinak by mě prokousl,“ usmíval se Škrpálek a Ráchelka věděla, že si dělá legraci...

DOBRODRUŽSTVÍ DRUHÉ

ŠKRPÁLEK NA VÝLOVU RYBNÍKA

Ráchel si Škrpálka i Měníčku samozřejmě od babičky odvezla s sebou domů do Prahy. Byli z nich během těch pár dnů, které uplynuly od doby, co je našla na půdě, věrní přátelé. Ráchelčina maminka se sice trochu divila, proč vozí domů ty staré škrpály, ale nezlobila se. Moc dobře si pamatovala, že když byla malá, nejvíc ji bavilo prohledávat harampádí a staré věci na půdě, oblékat si staré oblečení nebo boty a taky si prohlížet a schraňovat letité fotografie svých příbuzných. Vždycky to proto dopadalo úplně stejně jako u Ráchel. Zkrátka si pokaždé domů něco přivezla.

Podzim byl v rozpuku, Ráchel se rozkoukávala ve škole. Nastoupila do první třídy a snažila se učit psát